

ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΞΕΝΟΦΟΒΙΑ – Μια Κρυφή Πτυχή

17^η Ιουνίου 2014

Το Κραχ του 1929 αρχικά πυροδότησε την κρίση του κοινού νομίσματος της εποχής (του Κανόνα του Χρυσού) και, πολύ γρήγορα, γέννησε την πολιτική καθίζηση η οποία έφερε τους φασιστο-ναζί στην εξουσία.

Όταν το 2008 αποδείχθηκε το 1929 της γενιάς μας, η ιστορία φάνηκε να επαναλαμβάνεται – και καθόλου ως φάρσα. Τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών επιβεβαίωσαν τον θρίαμβο της ξενοφοβικής άκρας δεξιάς – με την Χρυσή Αυγή και τους συνοδοιπόρους τους στην Ουγγαρία να απειλούν, με την κα Λε Πεν και τον άσπονδο ξενοφοβικό κ. Φαράνζ στην άλλη μεριά της Μάγχης να προελαύνουν, και με τους Δανούς ρατσιστές και τους Ολλανδούς κρυπτο-φασίστες να караδοκούν.

Κι όμως, υπάρχει μια σημαντική διαφορά από την δεκαετία του 1930.

Στα 1930 η κρίση σε κάθε ένα από τα ευρωπαϊκά κράτη μπορούσε απλά και εύκολα να αντιμετωπιστεί από μια κυβέρνηση αποφασισμένη να εξαφανίσει την ανεργία εμφυσώντας αρκετή ρευστότητα στην οικονομία – π.χ. ακριβώς όπως έπραξε, **δυστυχώς**, η κυβέρνηση του Αδόλφου Χίτλερ απορροφώντας τους ανέργους σε βιομηχανίες που, έως τότε, υπολειπορούσαν και τις οποίες ενεργοποίησε ώστε να παράγουν οπλικά συστήματα, πυρομαχικά, πολεμικά πλοία και αεροπλάνα. (Λέω «**δυστυχώς**» γιατί, όπως η ιστορία απέδειξε, η υπερ-«προσφορά» όπλων δημιουργεί αυτόματα υπερ-«ζήτηση» για αυτά τα όπλα, ...στα πεδία των μαχών.) Επιγραμματικά, οι οικονομίες του Μεσοπολέμου είχαν ανάγκη μόνον μερικές ενέσεις ζήτησης για να μπουν «μπροστά οι μηχανές» τους. Σήμερα, τα πράγματα είναι πιο δύσκολα.

Ο λόγος που σήμερα τα πράγματα είναι πιο δύσκολα είναι απλός: η αβάστακτη υπερχρέωση κρατών και καταναλωτών! Πράγματι, το 1930 τα νοικοκυριά είχαν ελάχιστο χρέος. Σχεδόν μηδενικό. Αντίθετα, το 2014 τα νοικοκυριά δεν είναι μόνο κυψέλες ανεργίας, υπο-απασχόλησης και χαμηλών εισοδημάτων. Αν ήταν μόνον αυτό, μια σχετικά μικρή τονωτική ένεση ρευστού χρήματος, από το κράτος ή την κεντρική τράπεζα, θα έλυne το πρόβλημα. Όχι, το πρόβλημα είναι ότι, πέραν των ισχών εισοδημάτων, και του γεγονότος ότι τα κράτη είναι υπερχρεωμένα, τα ίδια τα νοικοκυριά είναι κι αυτά βουτηγμένα σε μη βιώσιμα χρέη.

Έτσι, ακόμα κι αν πέσουν χρήματα ως μάννα εξ ουρανού που καταλήξουν στους ιδιώτες, ένα μεγάλο ποσοστό αυτών των χρημάτων θα εξαφανιστεί – θα παρακρατηθεί από την κατανάλωση για να αποπληρωθεί μέρος των δανεικών. Για να φτάσουν οι καταναλωτές να ξοδεύσουν σημαντικό ποσοστό από αυτό το «μάννα εξ ουρανού», θα πρέπει να έχει «βρέξει» τόσο μεγάλες ποσότητες κρατικού χρήματος που το δημόσιο χρέος να ξεπεράσει το 200% του εθνικού εισοδήματος σε χώρες όπως, π.χ., η Ολλανδία. Αν λάβουμε, μάλιστα, υπ' όψη

μας και τις «μαύρες τρύπες» των τραπεζών, που όλο και θα παγιδεύσουν μέρος του «βρόχινου χρήματος», καταλαβαίνουμε ότι το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε σήμερα είναι μεγαλύτερο από εκείνο της τρισκατάρατης δεκαετίας του 1930!

Υπό αυτή την έννοια, η Ευρώπη σήμερα θυμίζει τον Δρ Φάουστ χωρίς τον Μεφιστοφελή. Ή έναν Φάουστ που επιθυμεί διακαώς να πείσει τον Μεφιστοφελή να αγοράσει την ψυχή του κι ο Μεφιστοφελής να μην θέλει! Κάπως έτσι κινδυνεύει να καταντήσει η Ευρώπη σήμερα: Να θέλουν οι ευρωπαίοι εργαζόμενοι να εργαστούν, ώστε να έχουν εισόδημα με το οποίο να αγοράζουν τα προϊόντα των μεγάλων εταιρειών, και οι εταιρείες να μην ενδιαφέρονται να τους προσλάβουν. Γιατί να μην ενδιαφέρονται; Επειδή οι μεγάλες μάζες των ευρωπαίων πολιτών, ιδίως μετά το ξέσπασμα της πρόσφατης κρίσης:

- (α) δεν είναι αρκετά φθινοί (ως εργατικά χέρια),
- (β) δεν έχουν κάποιο κομπόδεμα για να ξοδέψουν αγοράζοντας στα προϊόντα των εταιρειών, και
- (γ) είναι τόσο υπερχρεωμένοι που ούτε καν «ικανοί» να δανειστούν δεν είναι για να αγοράσουν τα προϊόντα τους.

Αποτέλεσμα αυτών των τριών χαρακτηριστικών των ευρωπαίων εργαζόμενων είναι οι φυγόκεντρες δυνάμεις που ωθούν μακριά από την Ευρώπη μεγάλες επιχειρήσεις οι οποίες εξακολουθούν να βασίζονται στην ένταση της εργασίας. Χιλιάδες ευρωπαίων εργατών, μικρομεσαίων που προμηθεύουν τις βιομηχανίες, γραμματέων και υποστηρικτικού προσωπικού στις παραδοσιακές βιοτεχνικές και βιομηχανικές ζώνες, πετιούνται στον δρόμο, καθώς οι θέσεις εργασίας τους μεταφέρονται «αλλού».

Παράλληλα, στην Ευρώπη εισρέουν, την ίδια στιγμή, γόνιμοι μεσοαστών από τις περιοχές της Οικουμένης όπου βρήκαν καταφύγιο οι «ευρωπαϊκές» βιομηχανίες (π.χ. ως φοιτητές, ως εργαζόμενοι σε εταιρείες υψηλής τεχνολογίας, ως εκπρόσωποι μιας νέας παγκόσμιας κοινωνικής τάξης μεγάλης επαγγελματικής και γεωγραφικής κινητικότητας), με αποτέλεσμα, με την παρουσία τους και το πορτοφόλι τους, να ωθούν στα ύψη τα ενοίκια και τις τιμές γενικότερα, διώχνοντας έτσι τους «γηγενείς» από τις συνοικίες τους – μετατρέποντάς τους σε αόρατους πρόσφυγες μέσα στην δική τους χώρα – γεμίζοντάς τους με μίσος για τον «άλλον», τόσο τον προλετάριο που τώρα έχει την δουλειά τους σε κάποια μακρινή πολιτεία όσο και στον «μεταμοντέρνο ξένο» που τώρα ζει στην παλιά τους συνοικία, στην οποία δεν έχουν πλέον την οικονομική δυνατότητα να ζουν.

Αυτή είναι η κρυφή πτυχή της ξενοφοβίας, που Λε Πεν, Φαράζ, Χρυσή Αυγή κλπ, κατάφεραν να μετατρέψουν σε ψήφο υπέρ της μισαλοδοξίας, του ρατσισμού και της απόρριψης της ιδέας μιας πολυπολιτισμικής Ευρώπης. Κι η λύση; Μόνο μία μπορεί να είναι, τουλάχιστον για όσους ενδιαφέρονται να βάλουν το τζίνι του κρυπτο-φασισμού πίσω στο μπουκάλι: **η αναδιάρθρωση όλων των χρεών** (δημόσιου, τραπεζικών και δημόσιων). Μόνο που για να γίνει αυτό πρέπει πρώτα

να δημιουργηθεί ένας χείμαρρος πολιτών που θα μπορέσει να κάμψει τις προσπάθειες των τραπεζιτών να συντηρήσουν το σημερινό ιδιόμορφο «σοσιαλισμό» για εκείνους ο οποίος, βέβαια, απαιτεί την απόγνωση, τον προκρούστη των άσπλαχνων αγορών, και των διχασμό των υπόλοιπων...